

JEŽÍŠ - ZNAMENÍ ODPORU

Odpor člověka proti Bohu prostupuje celými dějinami. Ježíš se prokazuje jako pravé Boží znamení právě tím, že tento odpor proti Bohu bere na sebe, přitahuje k sobě až po odpor kříže.

Všichni víme, jak velice je dnes Kristus znamením odporu, který platí v posledku Bohu samému. Bůh je znovu a znovu nahlížen jako hranice naší svobody, která musí být odstraněna, aby člověk mohl být cele sám sebou. Bůh a jeho pravda stojí proti nejružnější lži člověka, jeho egoismu a pyšce.

Bůh je láska. Ale lásku lze i nenávidět, tam, kde vyžaduje vystoupit ze sebe samého. Není to blaženě romantický pocit. Vykoupení není „wellness“ - koupel v požitku ze sebe, nýbrž právě osvobození se od zaklíněnosti do „já“. Cenou za toto osvobození je bolest kříže. Proroctví světla a slova o kříži patří dohromady.

(z knihy Benedikta XVI. Ježíš Nazaretský III. Prolog)

UKAŽ MI SVÉ CESTY, HOSPODINE

Život každého z nás je cestou. Cestou plnou křížovatek, příležitostí, nebezpečí a rozhodování. Krása, ale i tíže života spočívá v tom, že putovat musíme každý sám za sebe. Náš život za nás nikdo jiný žít nemůže. Oporou pro náš život je ale přátelství. Přátelé si totiž na cestě pomáhají. A vidí společně více než jednotlivci.

Naším prvním a věrným přítelem je Bůh. On vidí v souvislostech, vidí dopředu i zpět. Vidí do srdce. Vypadá to velmi jednoduše. Stačí poslechnout Ježíše, a úspěch se musí dostavit. Přesto se mnohdy opíráme o vlastní zkušenost a o jistoty, které si sami získáme a stanovíme.

Mnozí kritici tvrdí, že víra je pohodlná cesta, na které se člověk vyvleče ze své odpovědnosti. Kdo se ale snaží poctivě ve víře jednat, ví, že to tak jednoduché není. Dát na Ježíšovo slovo znamená uznat, že on má větší vhled do toho, co je správné a dobré. Znamená to tedy vykázat sobě samotnému až druhé místo. Tomu se člověk nejednou brání.

Bůh si k nám hledá různé cesty. Jedná a promlouvá, vzkazuje a ukazuje, posiluje a napravuje, naplňuje a zachraňuje, oživuje a dodává odvahy. Buďme vnímaví. Nikoho z nás nepřehlídí. Jediné místo, kde ho lze potkat, je naše vlastní realita a skutečnost. Nikde jinde a nikdy jindy ho nepotkáme. On je „Bůh s námi - Immanuel“. Tady a teď.

(www.pastorace.cz)

Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat.

Co člověk zaseje, to také sklídí.

*Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik,
kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný.*

V konání dobra neumdlévejme;

neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.

A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.

(Gal 6,7-10)

HŘIVNA

2013 / 14

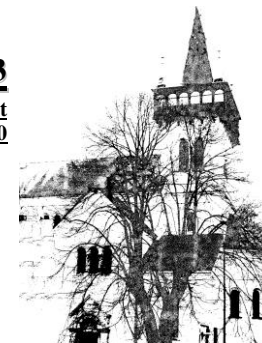
červenec 2013

www.farnost.semily.net

administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 8.7.2013 do 21.7.2013

den	hod.	úmysl
08.07.	pondělí -----	
09.07.	úterý KO 18:00	za † Margitu Masničákovou
10.07.	středa KA 8:00	za † Annu Stehlíkovou a děti
11.07.	čtvrtek Svátek sv. Benedikta	
	KA 8:00	za živé a † z rodu a duše v očistci
12.07.	pátek KO 18:00	za zdraví a Boží požehnání syna
13.07.	sobota KK 18:00	za Boží požehnání a zdraví k svátku syna
14.07.	neděle 15. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ	
	KO 8:30	za † Rudolfa a Annu Machovy a duše v očistci
	TT 10:00	na úmysl
	KO 14:00	<i>průvod od kostela sv. Petra a Pavla na Nouzov</i>
	NOUZOV 15:00	<i>poutní slavnost sv. Benedikta</i>

den	hod.	úmysl
15.07.	pondělí -----	
16.07.	úterý KO 18:00	za smíření v rodinách
17.07.	středa KA 8:00	za Boží požehnání pro Matěje
18.07.	čtvrtek KA 8:00	za † rodiče Masničákovy a děti
19.07.	pátek KO 18:00	za † Jaroslava Růtu
20.07.	sobota DD 13:30	za farníky
	KO 18:00	za † Václava Škodu
21.07.	neděle 16. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ	
	KO 8:30	za † Annu a Františka Stránských a ten celý rod
	TT 10:00	na úmysl
	CH 15:00	na úmysl

Vřelý dík všem, kteří připravovali poutní slavnost v naší farnosti a podíleli se na jejím zdárném průběhu.

PROHLÁŠENÍ ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

V Praze 12. června 2013

Drazí bratři a sestry,

někteří naši spoluobčané jsou vystaveni nové a těžké zkoušce. Po dlouhých deštích přišly ničivé povodně, které za sebou mnohde zanechaly spoušť a zkázu. Tisíci rodin povodeň vážně poškodila domovy, odnesla předměty jejich srdcím blízké a připravila je o pocit bezpečí, o klidné spaní.

Současně však ukázala, že proti síle ničivého živlu nejsme úplně bezmocní a nepoučení z předchozích povodní. Na mnoha místech ochránily zdraví (a možná i životy) i majetek lidí včasná organizační opatření, technické zábrany, celý protipovodňový systém. Naše uznání si zaslouží všechny prvky integrovaného záchranného systému počínaje záchranáři, hasiči, policií, pracovníky v dopravě, představiteli státní správy a místních samospráv, armády až po četné dobrovolníky a neziskové organizace.

Mezi nimi jmenujme Charitu ČR, která byla zřízena Českou biskupskou konferencí, aby pracovala v duchu křesťanských zásad, tedy s láskou a s důstojností k těm, kteří se bez pomoci ostatních neobejdou, neboť v trpících vidí svého bližního, obraz našeho Pána.

Charita na blížící se povodeň zareagovala rychle. Již v neděli 2. června vyhlásila sbírkové konto a dárcovskou SMS a vzápětí začala organizovat pomoc.

V diecézních Charitách Čech a v dalších místních Charitách začaly pracovat krizové štáby a sběrná místa materiální pomoci. Charity poskytly ubytování lidem v zatopených územích a začaly organizovat dobrovolníky, shromažďovat úklidové prostředky, zveřejněna byla i krizová linka pomoci. Pracovníci Charity provádějí v terénu sociální šetření, zprostředkovávají dobrovolníky, radí, půjčují vysoušeče. Charita tak zúročuje své bohaté zkušenosti získané při velkých záplavách v letech 1997, 2002 a v řadě dalších menších povodní.

K tomu, aby mohla Charita lépe a účinněji pracovat, potřebuje také naši pomoc - modlitbou i skutkem. Proto prosíme: otevřete svá srdce a podpořte dobré dílo Charity při odstraňování následků povodní. Věříme vám, spoléháme na vás a děkujeme všem, kteří už pomohli, nebo pomohou.

S otcovskou láskou Vám žehnají Vaši biskupové

SVATÝ JAN GUALBERTUS (12.7.)

Patron lesníků a lesních dělníků; vzýván proti posedlosti.

Narodil se asi r. 995 jako potomek starého šlechtického rodu u Florencie. Otec byl voják a měl s Janem světské plány. Jan se proto příliš neřídil zásadami evangelia, ale spíše zásadami rozmařilé světské společnosti. Poté co byl zavražděn jeho bratr, vzal na sebe povinnost krevní msty. Když ale vraha dopadl a on prosil o smilování kvůli Kristu, Jan Gualbertus poslechl hlas svědomí a odpustil mu. Kristem pak ujištěn o správném jednání vstoupil do benediktinského kláštera. Po čtyřech letech odešel do údolí Vallombrosy. V místě se setkal s dalšíma dvěma poustevníky a brzy potom založil poustevnickou osadu.

Pro své druhy napsal řeholní pravidla. Přísné zásady, včetně klauzury, však kupodivu neodrazovaly zájemce. Vystavěli klášter a teprve, po svých zkušenostech, dal Jan řeholi trvalý základ. V roce 1070 papež Alexandr II. jejich řád schválil a potvrdil jako benediktinskou větev.

Jan bojoval proti jakékoliv lakotě v řádu i snahám o luxus v budování jeho staveb. Vystoupil i proti některým neřestem doby, k nimž patřilo svatokupectví. Nenechal na pokoji florentského biskupa, který si úřad koupil. Zemřel asi ve věku 78 let. Mezi jeho atributy patří kříž, kniha pravidel, mnich, obraz Krista.

JEŽÍŠ NENÍ KRÁLEM DLE NAŠICH PŘEDSTAV

Mohli bychom mít tendenci představovat si za slovy „přijď království tvé“ pohádkové království s králem na hradě. V pohádkách se skrývá hluboká moudrost, ale nemůžeme si pochopitelně myslet, že Bůh je král se zlatou korunou, který sedí na trůně obklopen královským dvorem, ačkoliv jistým způsobem doopravdy králem je.

Důležité je hlavně vědět, co Boží království znamená v tomto světě. Nejedná se o vládu, nýbrž o postoj srdce a duše, jež spočívají v Bohu: pokoj, trpělivost, toleranci, ochotu odpouštět, sílu a schopnost odpouštět. Když se modlíme „přijď království tvé“, prosíme, aby všichni lidé na světě chtěli přijmout tyto vnitřní postoje, aby se všichni stali milosrdnými jako Bůh sám, aby byli naplněni dary Ducha, o nichž čteme v Pavlových listech: láska, pokoj, shovívavost, velkodušnost, ochota odpouštět, sebeovládání... Dary Ducha nám vykreslují Boží „povahu“.

Nejsou to hrubé a hlučné ctnosti, jde o jemné hodnoty. Jemnost a tichost jsou velice podstatné. Nelze přejít bez povšimnutí, že: Bůh je králem jako trpící služebník, týraný člověk s korunou z trní, troska... Určitě to není takový král, jakého lidé očekávali: nevyužije své moci. To bylo pro Židy i pro apoštoly velké zklamání: Ježíš, jejich král, nebyl králem tak, jak si to představovali: mocný vládce trůnící nade všemi...

Ježíš se od počátku svého veřejného života, při svém křtu, rozhodl pro velice zvláštní druh královské důstojnosti, totiž pro důstojnost služby. Když se sklonil a ponořil do vod Jordánu, jako by tím řekl: „Moje místo je pode všemi“, zatímco pozemští králové stojí „nade všemi“.

Znovu se s tím setkáváme, když Ježíš vstupuje do Jeruzaléma: nasedne na osla, dopravní prostředek chudých, nikoliv na královského oře. Zajisté má moc, ale zachází s ní jinak, než bychom s ní zacházeli my. Přijme od Heroda a Piláta královské atributy: purpurový plášť, meč do ruky a korunu na hlavu, ale to vše slouží k ponižování. Jeho koruna není ze zlata, ale z trní, jeho meč není zdoben drahými kameny, jde o obyčejnou hůl. Purpurový plášť není královským šatem, ale označením blázna.

Je proto zcela pochopitelné, že nevěřící říkají: „Bůh nemůže být dítě zabalené v plenkách“ nebo „Bůh nemůže skončit jako zločinec. Někomu takovému není možné se klanět“. Ale právě to je milost, a právě to přijali věřící: víru v to, že Bůh se stal maličkým. Jestliže tomu člověk dokáže věřit, může nad tím každý den žasnout.

(podle knihy Godfrieda Danneelse Přijď království tvé - Rozjímání nad Otčenášem)